

Med den siste tidens politiske utvikling ser vi en nær fremtid der kreftene må settes inn på å få fart på økonomien i Europa, ikke minst til forsvar som vil kreve enorme ressurser.

Det er klare signaler om at Europa i mye større grad må stå på egne bein og ikke være avhengig av hjelp fra USA, noe vi i lang tid har tatt som en selvfølge. For å kunne greie det må det skapes økonomisk vekst i vår del av verden. Her vil jeg sette søkelyset på hvilken sammenheng dette har med klimapolitikken og følgene av den.

temperaturstigning med katastrofale følger. I media fremstilles dette slik at siden alle er enige, må det være riktig. Politikken avspeiler også dette synet uten at det stilles kritiske spørsmål av noen art.

Takk, men jeg holder meg til konsensus ... det er en flokkmentalitet.

Energisituasjonen

I øyeblikket er mange land i Europa inne i en økonomisk stagnasjon, og er svekket i forhold til resten av verden. Industrien har store vanskeligheter, er ikke konkurransedyktige, og innbyggerne har problemer med å få endene til å møtes. Mange land i Europa er allerede sterkt forgjeldet.

Europa lider av skyhøye og uforutsigbare strømpriser, mye høyere enn i store deler av resten av verden. Overgangen til «det grønne skiftet» har ført til nedleggelse av regulerbar kraft fra olje, kull og gass. I tillegg er en rekke kjernekraftverk nedlagt eller planlagt nedlagt. Store deler av Europa har idag et dysfunksjonelt energimarked. Dette gjelder også Norge. En altfor stor del av energiproduksjonen styres av tilgangen på subsidier og forskjellige støtteordninger i statlig regi.

Utbyggingsprosjekter blir igangsatt basert på ideologisk tankegang og massive støttetiltak iverksatt uten tanke på lønnsomhet. At dette fører til finansiell spekulasjon og er attraktivt for subsidiejegere er ikke overraskende. At det vil føre til økonomisk nedgang er mer enn sannsynlig.

Alle disse ordningene er kommet istand på grunn av frykten for at økning av CO₂-innholdet i atmosfæren i stor grad er vår skyld, at det vil føre til en global

Ingen frykt i resten av verden

Kina, India, Sør-Amerika, Russland og nå også USA, de største brukerne av fossilt brensel, deler ikke denne frykten. Det legges mer vekt på økonomisk vekst og velstandsutvikling enn på bekjempelse av CO₂-utslipp. Bruk av fossile energikilder er økende, bare i Kina estimeres det ifølge filmen «Climate the Mowie» at det åpnes to kullkraftverk hver uke.

[Denne filmen](#) er for øvrig meget seriøs og absolutt verd å bruke tid på.

Europa blir stående igjen alene med sine selvpålagte restriksjoner som uvegerlig vil føre til nedgang i levestandard og redusert konkurransekraft. Allerede idag ser vi dette tydelig.

Norsk tungindustri som har basert sin eksistens på tilgangen på konkurransedyktig energi og forutsigbare priser, er ikke lenger konkurransedyktig, og produksjon flyttes ut.

I norske husholdninger som, i motsetning til resten av Europa, er blitt oppdratt av staten til å bruke elektrisk oppvarming av boligene, har man i generasjoner kunnet stole på stabil og rimelig

energitilgang. I dag er dette brått snudd helt på hodet.

I Tyskland, som i flere generasjoner har vært Europas økonomiske motor, sprer pessimismen seg, ikke minst i bilindustrien.

Økonomisk fremgang har nær sammenheng med tilgangen på rimelig og konkurransedyktig energi.

Parisavtalen og målet om et såkalt «nullutslippssamfunn» innen 20-30 år har allerede ført til tiltak med ødeleggende virkning. Mange tiltak gjøres uten grundige konsekvensanalyser.

Dette vises blant annet i rasering av store naturområdet i forbindelse med vindkraftutbygging, landbruksjord dekket med solcellepaneler og enorme jordbruksarealer, særlig i USA, brukes til å produsere mais for å lage drivstoff til biler i stedet for til matproduksjon.

Bruken av de uregulerbare energikildene (sol, vind) som forutsettes i Parisavtalen vil uvegerlig føre til sterkt økende energipriser med derav følgende nedgang i levestandard.

Klimakampen – økonomi og geopolittikk

I mange år var klimadiskusjonen interessant, men ble ikke oppfattet å ha særlig stor betydning verken for bedrifter eller folk flest.

Nå er situasjonen en annen. Tiltak som gjøres, påvirker oss alle økonomisk både direkte og indirekte.

Politikere og media har flokket seg rundt de alarmerende narrative på en så overbevisende måte at et flertall fortsatt tror på dem.

Åpen, faktabasert debatt er fraværende. Alle påstander om at det ikke finnes noen klimakrise avfeies, selv når de er vel underbygget og dokumentert (IPCC AR6, 2021).

En mengde tiltak er innført eller er iferd med å bli innført; her er noen:

- Kvotehandling
- Bistand for at andre land skal kutte utslipp
- Overføringer til internasjonale fond (f.eks. i Parisavtalen)
- El-subsidiering, ikke minst til biler
- CO₂-avgifter (betaling for å slippe ut CO₂)
- Grønne sertifikater
- Elektrifisering av transportmidler
- CO₂-fangst og lagring
- En rekke klimaorienterte aktiviteter, tiltak og tilhørende kostnader som gjennomsyrrer samfunnet, men ikke er synliggjort.

Samlet koster disse tiltakene bare for Norges vedkommende minst 100 milliarder kroner årlig, kanskje mye mer.

Teorien om CO₂ som en farlig gass er feil

Det er et faktum at i jordens siste 500 millioner år lange historie er det aldri påvist at en variasjon av CO₂-innholdet i atmosfæren systematisk fører til en endring av temperatur (korrelasjon).

Tvertimot viser en rekke studier at temperaturøkningen alltid kommer før CO₂-økning i atmosfæren.

To statistikere (Dagsvik og Moen) tilknyttet SSB offentliggjorde en meget grundig dokumentert analyse for de siste 200 år der konklusjonen var at dagens temperaturvariasjoner ligger innenfor historiske rammer og at det statistisk ikke kan påvises at øket CO₂ i luften har ført til økt temperatur.

I nylig publiserte [studier i regi av Science of Climate Change](#) fastslås det at det ikke finnes noen målbar sammenheng mellom menneskelig aktivitet og global temperaturøkning. Disse studiene er verdt å lese, de falsifiserer samtlige av de alarmerende påstander fra IPCC.

De enormt dyre tiltakene som er igangsatt har ikke løst noe problem og kan avsluttes. Uttrykk som «klimagass» og «utslippskutt» blir meningsløse.

Konklusjon

I en truende verdenspolitisk situasjon er det tvingende nødvendig å prioritere og vurdere hva som er viktigst for å sikre vår fremtid.

Skal vi ha råd til å forsvare vår selvstendighet må vi skape økonomisk vekst og vi må prioritere vår pengebruk. Økonomisk vekst er ikke mulig uten konkurransedyktig energitilgang.

Siden klimapolitikken medfører bruk av enorme beløp uten påviselig effekt, er det minste vi kan gjøre å åpne øynene og se de faktiske forholdene.

Er tiden kommet for dette?